

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Lubora Veselého a soudkyň JUDr. Markéty Čermínové a Mgr. Lucie Králové v právní věci

žalobce: **Pavel G.** , narozený dne xxxxx
bytem xxxxx, xxxxx
zastoupený advokátem JUDr. Václavem Hochmannem
sídlem Rašínova 68, 760 01 Zlín

proti
žalované: **Česká republika – Ministerstvo spravedlnosti**, IČ 00025429
sídlem Vyšehradská 427/16, 128 10 Praha 2
za kterou jedná Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových
sídlem Rašínovo nábřeží 390/42, 120 00 Praha 2,

o zadostiučinění za nemajetkovou újmu,

k odvolání žalobce proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 31. srpna 2017,
č.j. 31 C 118/2017-64

takto:

- I. Rozsudek soudu I. stupně **se potvrzuje.**
- II. Žalobce **je povinen zaplatit** žalované náhradu nákladů odvolacího řízení ve výši 300 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem nalézací soud zamítl žalobu o zaplacení 119 505 Kč s příslušenstvím (výrok I.) a žalobci uložil povinnost zaplatit žalované na náhradu nákladů řízení 300 Kč (výrok II.).
2. Takto nalézací soud rozhodl o žalobě, jíž se žalobce domáhal zaplacení částky žalované s tím, že se jedná o zadostiučinění za nemajetkovou újmu, která mu byla způsobena nepřiměřenou délkou řízení vedeného u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 35 C 16/2009.
3. Žalovaná uvedla, že u ní žalobce svůj nárok předběžně uplatnil dne 24. 11. 2016 a že jej odmítla uspokojit s tím, že dostatečným zadostiučiněním nemajetkové újmy vzniklé žalobci nepřiměřenou délkou řízení je konstatování porušení práva na vydání rozhodnutí v přiměřené lhůtě, jehož se žalobci dostalo ve stanovisku ze dne 12. 5. 2017.
4. Nalézací soud věc rozhodl dle § 115a o. s. ř., aniž by nařizoval jednání, jelikož účastníci s tímto postupem souhlasili a spor měl objasněn listinnými důkazy. Vyšel z obsahu spisu Krajského soudu v Brně (dále též krajský soud) sp. zn. 35 C 16/2009 a v odůvodnění konstatoval průběh namítaného řízení a vzal za prokázáno, že žalobou podanou u krajského soudu 11. 11. 2009 se žalobce domáhal, aby soud nahradil rozhodnutí Katastrálního úřadu pro Zlínský kraj, Katastrální pracoviště Zlín (dále katastrální úřad), ze dne 25. 9. 2009, sp. zn. V-7558/2003-705, kterým byl zamítnut návrh žalobce na vklad vlastnického práva, a aby rozhodl, že vklad vlastnického práva k objektu bydlení čp. 2113 na pozemku parc. č. st. 3086/1, k pozemku parc. č. st. 3086/1 a dále k pozemku parc. č. 673/164, všech v k. ú. Zlín, na základě smlouvy o zajišťovacím převodu práva k nemovitostem uzavřené dne 14. 11. 2003 mezi účastnicí řízení Vlastou P. a žalobcem jako nabyvatelem se do katastru nemovitostí ve prospěch nabyvatele povoluje. Dále vyšel z obsahu spisu Okresního soudu ve Zlíně (dále též okresní soud) sp. zn. 6 C 91/2004, tedy řízení, v němž se Vlasta P. domáhala proti žalovanému Pavlu G., aby soud určil, že smlouva o zajišťovacím převodu vlastnického práva ke shora uvedeným nemovitostem ze dne 14. 11. 2003 je neplatná, a v odůvodnění konstatoval průběh tohoto řízení.
5. Následně věc po právní stránce posoudil podle zákona č. 82/1998 Sb. (dále jen OdpŠk), jehož konkrétní ustanovení citoval. Vyložil s odkazem na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva (dále jen ESLP), že délka řízení je ve smyslu judikatury ESLP nepřiměřená tehdy, neodpovídá-li složitosti, skutkové a právní náročnosti projednávané věci a zároveň tkví v příčinách vycházejících z působení státu (tj. soudu) v projednávané věci, nikoliv stěžovatele, příp. od něj odlišných účastníků řízení. Zdůraznil, že existující průtah jen v určité fázi řízení ESLP toleruje za předpokladu, že celková doba řízení nebude nepřiměřená, naopak i v řízení, v němž soud činil úkony v přiměřených lhůtách a jeho postup byl plynulý, lze dle ESLP konstatovat porušení práva na projednání věci v přiměřené lhůtě tehdy, když se s přihlédnutím ke všem okolnostem celková doba řízení jeví nepřiměřeně dlouhou. Konstatoval, že namítané řízení bylo zahájeno dne 11. 11. 2009 a skončeno dne 2. 11. 2016. Zabýval se dále tím, zda je tato délka přiměřená s ohledem na kritéria uvedená v § 31a odst. 3 OdpŠk. Konstatoval, že namítané řízení vedené dle části páté o.s.ř. je nutno považovat za složité po procesní stránce, jelikož se soudy musely zabývat řadou procesních návrhů žalobce a věc byla opakovaně řešena na všech stupních soudní soustavy a jednou i před soudem ústavním, navíc řízení úzce souviselo s dříve zahájeným sporem u okresního soudu o určení neplatnosti smlouvy o zajišťovacím převodu vlastnického práva. Kromě věci samé musely soudy opakovaně rozhodovat o návrzích žalobce na přerušování řízení, byla řešena věcná příslušnost krajského soudu, v procesní rovině se krajský soud zabýval žalobou na obnovu řízení. Rozsudkem rozhodl krajský soud dvakrát, vrchní soud třikrát

a Nejvyšší soud dvakrát. Namítané řízení, jak vyplývá ze stanoviska Nejvyššího soudu ze dne 13. 4. 2011, Cpn 206/2010, nelze typově zařadit mezi ta, která mají zvýšený význam pro účastníky, jako jsou řízení trestní, vazební či řízení o osobnostních nebo pracovněprávních nárocích. Jednalo se o specifické řízení dle části páté o.s.ř., v němž se žalobce domáhal nahrazení rozhodnutí katastrálního úřadu, jímž byl zamítnut jeho návrh na vklad vlastnického práva k předmětným nemovitostem. Význam řízení pro účastníka je dán zásadně tím, co je pro něj v tomto řízení „v sázce.“ Jakkoli v době podání žaloby bylo pravomocně určeno v řízení sp. zn. 6 C 91/2004, že je smlouva o zajišťovacím převodu vlastnického práva neplatná, mohl žalobce doufat, že bude v uvedeném sporu úspěšné jeho dovolání (což se také stalo), proto soud konstatoval, že mohl pocítovat nejistotu ohledně výsledku namítaného řízení. Tato nejistota však musela významně klesnout 19. 12. 2012, kdy byl zástupci žalobce doručen rozsudek Nejvyššího soudu ze dne ze dne 28. 11. 2012, č.j. 33 Cdo 199/2012-459, a zcela pominout po 6. 5. 2014, kdy bylo zpřístupněno usnesení Ústavního soudu o odmítnutí zjevně neopodstatněné ústavní stížnosti žalobce proti rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 28. 11. 2012 a rozsudku krajského soudu ze dne 22. 9. 2011. Od tohoto data již žalobce musel vědět, že jeho žaloba v namítaném řízení nemůže být úspěšná. Soud proto dospěl k závěru, že význam řízení pro žalobce byl nejprve standardní, po 28. 11. 2012 významně snížený a po 6. 5. 2014 nulový, protože na základě neplatné smlouvy o převodu vlastnického práva nemohl být povolen jeho vklad do katastru nemovitostí. Nadto ze skutečnosti, že žalobce včas neinformoval vrchní soud o tom, že řízení před Ústavním soudem pod sp. zn. III. ÚS 530/13 bylo skončeno, když tuto okolnost sdělil až 30. 4. 2015, vyplývá, že zájem na urychleném skončení řízení v této době ani neměl. Dále nalézací soud dospěl k závěru, že žalobce se na délce řízení podílel tím, že podal zcela nedůvodnou námitku věcné nepřislušnosti krajského soudu s ohledem na jasné znění § 249 odst. 2 o. s. ř., a tím, že trval na tom, aby řízení pokračovalo po 6. 5. 2014, tedy v situaci, kdy bylo i Nejvyšším soudem konstatováno, že smlouva o zajišťovacím převodu vlastnického práva je neplatná, a ústavní stížnost proti uvedenému rozhodnutí byla odmítnuta. Žalobce nepodal návrh na určení lhůty ani stížnost na průtahy v řízení. Postup soudů v namítaném řízení hodnotil nalézací soud jako plynulý a návazný, směřující ke skončení věci, s výjimkou období od března do prosince 2010 a od listopadu 2014 do dubna 2015. Žádné jiné průtahy v řízení nelze vysledovat. Pokud však jde o druhý průtah, kdy vrchní soud nezjistil, že řízení sp. zn. III. ÚS 530/13 je od dubna 2014 skončeno, došlo k němu v době, kdy již žalobce nemohl pocítovat nejistotu ohledně výsledku řízení, protože bylo jasné, že úspěšný být nemůže. Pokud jde o délku řízení před Nejvyšším soudem, je tato způsobena realitou jediného dovolacího orgánu pro celou republiku. O všech dovoláních bylo přitom rozhodnuto v přiměřených lhůtách. Že byl krajskému soudu zrušen jeden rozsudek a jedno usnesení o zastavení dovolacího řízení a vrchnímu soudu rozsudky dva, nezakládá průtah v řízení, jelikož se tak stalo nikoli proto, že by nižší soudy nerespektovaly závazný právní názor vyslovený Nejvyšším soudem v jeho rozhodnutí, ale na základě jiného právního názoru, když otázky, kterými se Nejvyšší soud v prvních dvou rozhodnutích v rámci řízení zabýval, nebyly v judikatuře Nejvyššího soudu do té doby vyřešeny (rozsudek ze dne 23. 6. 2011, č.j. 33 Cdo 2103/2009-369, byl publikován ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek Nejvyššího soudu). Vzhledem k výše popsaným kritériím, tedy snižujícímu se významu řízení pro žalobce, složitosti věci, počtu stupňů soudní soustavy, chování žalobce a postupu soudů (když ojedinělý průtah v řízení lze ještě akceptovat) nalézací soud uzavřel, že délka namítaného řízení byla přiměřená. Argumentací žalobce k výši zadostiučnění v penězích se nalézací soud nezabýval, jelikož ve věci schází odpovědnostní titul. Nalézací soud neshledal významným ani to, že žalovaná délka řízení považuje za nepřiměřenou. Odkaz žalobce na stížnost č. 41305/11 ve věci Srncová proti České republice není případný již proto, že o ní ESLP věcně nerozhodl, v žádném rozhodnutí ESLP neurčil, kolik let může trvat soudní řízení, aby byla jeho délka ještě přiměřená, či naopak kolik let musí být vedeno soudní řízení, aby bylo nutné je považovat za nepřiměřeně dlouhé, vždy závisí na konkrétních

okolnostech případu. Z uvedených důvodů žalobu zamítl a o náhradě nákladů řízení rozhodl dle ust. § 142 odst. 1 o. s. ř.

6. Proti tomuto rozsudku se v zákonné lhůtě odvolal žalobce. Nalézacímu soudu vytkl nesprávnost skutkových závěrů a nesprávný postup v řízení, pokud žalobce nebyl vyrozuměn o tom, kdy bude ve věci rozsudek veřejně vyhlášen. Dále mu vytkl, že písemné vyhotovení rozsudku nebylo vypraveno včas, když je obdržel až po sedmašedesáti dnech. V odůvodnění rozsudku není uvedeno, proč nebyla dodržena lhůta třiceti dnů uvedená v ustanovení § 158 odst. 4 věta první o. s. ř. Brojil dále proti závěru nalézacího soudu o tom, že délka soudního řízení sp. zn. 35 C 16/2009 byla přiměřená, a namítal, že pokud i žalovaná uznala délku namítaného řízení jako nepřiměřeně dlouhou, měl nalézací soud vzít tato nesporná tvrzení účastníků za svá. Zdůraznil, že namítané řízení trvalo ode dne 11. 11. 2009 do 2. 11. 2016. tedy prakticky sedm let, což je doba nepřiměřeně dlouhá zejména s přihlédnutím k tomu, že jsou odškodňovány mnohem kratší doby vedených řízení. Pokud pak nalézací soud konstatoval, že žalobce se podílel na délce namítaného řízení tím, že podal nedůvodnou námitku věcné nepříslušnosti soudu, je tato záležitost zcela okrajová, která rozhodně neměla zásadní vliv na celkovou délku namítaného řízení. Naopak zcela zásadní vliv na celkovou délku řízení měla nesprávná rozhodnutí Krajského soudu v Brně a Vrchního soudu v Olomouci, která na základě žalobcem důvodně uplatněných opravných prostředků musela být opakovaně rušena. Zdůraznil, že rušení rozhodnutí nadřízenými soudy z důvodu vad či nesprávného posouzení je nutno zásadně klást k tíži soudu (s odkazem na nález Ústavního soudu ze dne 17. 10. 2017. sp. zn. I. ÚS 2500/17). Nalézací soud rovněž nesprávně bagatelizoval pochybení Krajského soudu v Brně, který zcela nepochopitelně po podání třetího dovolání ze strany žalobce tohoto vyzval k úhradě soudního poplatku za podané dovolání a následně třetí dovolací řízení zastavil pro nezaplacení soudního poplatku, přičemž nápravu musel na základě žalobcem podaného odvolání zjednat Vrchní soud v Olomouci. Dále vytkl nalézacímu soudu, že nesprávně posoudil výsledek řízení ve věci Srncová proti ČR, neboť ve věci sice nebylo meritorně rozhodnuto, ale předmětná stížnost byla vyškrtuta ze seznamu případů až poté, co ESLP akceptoval jednostranné prohlášení vlády, kterým se vláda zavázala zaplatit paní Srncové částku ve výši 2 300 Euro. V této věci tedy paní Srncová za nepřiměřenou délku správního řízení trvajících necelých pět a půl roku nakonec obdržela jako odškodnění celkem 79 400 Kč. Vytkl nalézacímu soudu, že mu nepřiznal odškodnění v penězích v rozporu se závěry Ústavního soudu vyjádřenými v nález ze dne 20. 6. 2017. sp. zn. III. US 1263/17, o tom, že zadostiučinění ve formě konstatování porušení práva má toliko podpůrnou funkci a lze jej použít zejména v případech, kdy se poškozený na průtazích v řízení podílel. Ani uplatnění návrhu na určení lhůty k provedení procesního úkonu není podmínkou pro přiznání zadostiučinění v peněžité formě, tato okolnost je hodnocena toliko jako jedno z kritérií významu řízení pro poškozeného. V tomto smyslu pak poukázal na další judikatorní rozhodnutí Ústavního soudu, a to nálezy sp. zn. I. ÚS 2330/16, III. ÚS 899/17, III. ÚS 1263/17, IV. ÚS 2800/16. Ze závěrů v nich obsažených dovozoval, že mu má být poskytnuto odškodnění jeho újmy v penězích. Výše přiměřeného zadostiučinění by měla korespondovat životní úrovni v zemi a její ekonomické situaci, činí-li tedy průměrná hrubá měsíční mzda nyní 27 889 Kč, přičemž žalobce požaduje po žalované částku ve výši toliko 119 505 Kč (cca 4 600 euro), tedy čtyřnásobek uvedené průměrné hrubé měsíční mzdy, jde o žalobní požadavek rozumný a adekvátní, odpovídající nepřiměřeně délce vedeného soudního řízení. Argumentoval dále, že stanovisko Nejvyššího soudu sp. zn. Cpjn 206/2010 vyznívá v dnešní době poněkud „staticky“, neboť nezohledňuje ani ekonomický růst. ani růst životní úrovně a ani nárůst průměrné hrubé měsíční mzdy. Odvolacímu soudu navrhl, aby rozsudek nalézacího soudu změnil tak, že žalobě vyhově.
7. Žalovaná se k podanému odvolání nevyjádřila. Při jednání odvolacího soudu pak uvedla, že se zcela ztotožňuje se všemi závěry nalézacího soudu, jak jsou vyjádřeny v napadeném

rozsudku, a odvolacímu soudu navrhla, aby jej jako věcně správný potvrdil.

8. Při odvolacím jednání žalobce sdělil, že bere zpět svůj návrh na přerušování odvolacího řízení z důvodu vyčkání rozhodnutí o jeho ústavní stížnosti týkající se povinnosti zaplatit soudní poplatek z odvolání, a to z toho důvodu, že řízení před Ústavním soudem již skončilo. Ke své odvolací argumentaci doplnil, že v průběhu řízení před nalézacím soudem mohl předmětem řízení dodatečně učinit nejen samo namítané řízení před soudem, ale i jemu předcházející řízení správní, když judikatura ESLP dospěla k závěru, že i takové řízení je součástí namítaného řízení. Vzhledem k tomu, že nevěděl, kdy bude rozsudek nalézacího soudu vyhlášen, nevěděl ani, do kdy může tímto způsobem žalobu rozšířit, a nemohl doplnit ani svoji argumentaci. Pokud by pak bylo písemné vyhotovení rozsudku vyhotoveno v zákonné třicetidenní lhůtě a on proti němu včas podal odvolání, nebylo by sporu o tom, že i odvolání by bylo ze zákona osvobozeno od placení soudního poplatku a nebyla by nutná celá polemika ohledně povinnosti platit soudní poplatek z odvolání. Poukázal dále na rozporuplný postup žalované v jednotlivých případech žadatelů žádajících odškodnění a na stanovisko Ministerstva spravedlnosti č.j. MSP-1799/2017- ODSK-ODSK/6 ze dne 24. 11. 2017, kde žalovaná bez soudního rozhodnutí přiznala žadateli - společnosti FUNNY SPORT s.r.o. – zadostiučnění ve výši 75 000 Kč za řízení trvající 7 let a 8 měsíců. V této věci však žalobci nepřiznala ničeho.
9. Odvolací soud přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo, podle ust. § 212 a § 212a odst. 1, 2, 3 a 5 o. s. ř. a poté dospěl k závěru, že odvolání není důvodné.
10. Ve zde projednávané věci nebyl o skutkových okolnostech mezi účastníky spor, ten se týkal toliko právního posouzení věci, tedy zejména otázky, zda v namítaném řízení došlo k nesprávnému úřednímu postupu či nikoli.
11. Předně odvolací soud zdůrazňuje, že odvolací námitky žalobce ohledně toho, že nebyl vyrozuměn o termínu veřejného vyhlášení rozsudku nalézacího soudu a o tom, že písemně nebyl rozsudek vypracován v zákonné lhůtě, nejsou relevantní, neboť tyto skutečnosti nemohou mít vliv na správnost zde přezkoumávaného rozsudku. Lze konstatovat, že žalobu mohl žalobce rozšířit kdykoli, rozhodně nemusel čekat na vyrozumění o vyhlášení rozsudku, takže na svých právech nebyl nikterak krácen, a to bez ohledu na to, že při vyhlášení rozsudku by stejně žádnou argumentaci uplatnit nemohl, mohl pouze vyslechnout rozsudek. Jeho odkaz na rozhodnutí Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 2551/16 případný není, neboť v uvedeném řízení posuzoval Ústavní soud případ, kdy Nejvyšší soud rozhodoval bez jednání a rozsudek nevyhlásil veřejně. Ve zde souzené věci však rozsudek nalézacího soudu veřejně vyhlášen byl, jak se podává z obsahu spisu, pouze žalobce nebyl vyrozuměn o datu vyhlášení, což, jak shora uvedeno, nezakládá vadu rozhodnutí. Stejně tak vadu rozhodnutí nezakládá ani to, že rozsudek nebyl písemně vypracován v zákonné třicetidenní lhůtě, neboť sama skutečnost, zda žalobci svědčila či nesvědčila povinnost zaplatit soudní poplatek z odvolání, nemá vliv na správnost rozsudku ve věci samé. Uvedené argumenty tedy odvolací soud posoudil jako irrelevantní odvolací důvody, které nemohou zpochybnit správnost zde přezkoumávaného rozsudku.
12. Pokud se týká další odvolací argumentace žalobce, ani tu neshledává odvolací soud jako opodstatněnou. Žalobce de facto pouze odkazuje na jiná namítaná řízení s jinými účastníky, jejichž délka nedosahovala délky řízení zde namítaného, přesto byl shledán nesprávný úřední postup na straně státu a účastníkům se dostalo odškodnění jejich imateriální újmy v penězích. Taková de facto pašalizující argumentace však nemůže být sama o sobě důvodná, neboť zřetelně opomíjí jeden ze základních předpokladů posuzování každého namítaného řízení, a to jeho individualitu a konkrétní okolnosti, které je provázejí. K tomu lze konstatovat, že právo

na spravedlnost v přiměřené či rozumné době je v České republice chráněno v ústavní rovině v čl. 38 odst. 2 Listiny nebo v čl. 6 Úmluvy o ochraně základních lidských práv a svobod nebo v čl. 47 Listiny základních práv Evropské unie. Právo na spravedlnosti v přiměřené době je ve všech zmíněných dokumentech identifikováno jako jeden z aspektů práva na spravedlnost vůbec. Mezi další aspekty práva na spravedlnost patří právo na spravedlivé – férové a veřejné projednání před nezávislým a nestranným soudem, včetně práva na přístup k soudu. Právo na spravedlnost je navíc chápáno v individuálním kontextu, tj. jako právo každého na individuální posouzení jeho věci. V České republice tak právo na spravedlnost v přiměřené době není hodnota sama o sobě, jakkoliv i zde současně platí „justice delayd is justice denied.“ Podstatné přitom zůstává, že při akceptaci zásady spravedlivého posouzení každé jednotlivé věci nejde především o okamžitý rozsudek za každou cenu, ale právě o individuální posouzení každé věci, jinak řečeno, aby v každém řízení bylo spravedlnosti učiněno zadost. De facto nejde o nic jiného, než o rovnováhu mezi délkou řízení a právem na individuální posouzení věci v tom smyslu, že bude dán průchod spravedlnosti. Lze poukázat i na dějiny justice obecně, kdy byl soudce vždy chápán spíše jako synonymum uvážlivosti, než rychlosti. Není nic vzdálenějšího spravedlivému posouzení každé věci, než znormovaná, paušální či lépe řečeno zglajchšaltovaná spravedlnost vlastní všem autoritářským režimům. Z tohoto základního předpokladu konečně ve své judikatuře vychází i ESLP, který jasně směřuje k posuzování přiměřenosti délky řízení v závislosti na individuálních okolnostech případu. Kupř. ve věci Remes proti Finsku rozsudek ze dne 9. 2. 2010 č. stížnosti 21367/07 ESLP připustil, že i srovnatelné případy mohou podléhat odlišnému posouzení a dovedil, že v této věci je přiměřené řízení trvající přes 5 let, zatímco v obdobné věci Kajas proti Finsku shledal řízení trvající 4 roky nepřiměřeným. Případů, kdy ESLP shledal délku některého relativně dlouhého řízení jako vyhovujícího právu na spravedlnost v přiměřené době a kdy naopak v jiných, kratších, řízeních dospěl k závěru o porušení práva na projednání věci v přiměřené lhůtě, je celá řada. Např. v trestních věcech Van Pelt proti Francii (rozsudek ze dne 23. 5. 2005 č. stížnosti 31070/96) nebo Hozee proti Nizozemí (rozsudek ze dne 22. 5. 1998 č. stížnosti 21961/93) trvalo řízení přes 8 let, ale ESLP přesto shledal tuto lhůtu vzhledem ke složitým okolnostem těchto případů jako přiměřenou. Stejně tak v civilních věcech, např. Havelka proti České republice, kdy řízení trvalo přes 13 let (rozhodnutí ze dne 20. 9. 2011 č. stížnosti 42666/10 a 61523/10) shledal ESLP lhůtu za přiměřenou. Na druhou stranu ESLP rozhodl o porušení práva na spravedlivý proces v řízeních trvajících 2 roky a 10 měsíců ve věci Bunkate proti Nizozemsku (rozsudek ze dne 26. 5. 1993 č. stížnosti 13645/88) nebo 3 roky a 2 měsíce (Mat Wieczuk proti Polsku rozsudek ze dne 2. 12. 2003 č. stížnosti 37641/97). Individuální posouzení délky řízení je dle judikatury ESLP založené na složitosti případu, chování stěžovatele, postupu státních orgánů a významu řízení pro stěžovatele. Někdy se uvádí i páté kritérium, a to počet stupňů soudní soustavy, které věc projednávají s tím, že je kladen důraz na délku řízení jako celek a nikoliv u jednotlivých stupňů. ESLP také nikdy neformuloval, jakou délku řízení pokládá za přiměřenou v obecné rovině. Navíc ve zde souzené věci nutno zdůraznit i to, že případy, na jejichž odškodnění žalobce poukazoval, se vesměs týkaly dlouhého řízení správního, když řízení soudní je pochopitelně řízení složitější, po právní stránce náročnější, kde rozhoduje nikoli úředník, ale nezávislý soudce, který musí věc posoudit po všech stránkách a zejména pak přihlížet právě k oněm specifikům, která každé jednotlivé soudní řízení vždy provázejí. Na stejném základu pak stojí i judikatura Nejvyššího soud, kdy lze zmínit rozsudek ze dne 5. 10. 2010, sp. zn. 30 Cdo 4761/2009, v němž Nejvyšší soud vyjádřil právní názor, že nelze učinit obecný závěr o tom, že řízení trvající určitou dobu představuje porušení práva na projednání věci v přiměřené lhůtě (§ 13 odst. 1 věta třetí zákona č. 82/1998 Sb.). Doba, po kterou řízení trvá, je totiž sama o sobě jen jedním z faktorů, které jsou pro závěr o přiměřenosti délky řízení určující. Teprve posouzení délky konkrétního řízení z hlediska kritérií uvedených v § 31a odst. 3 písm. b) až e) OdpŠk umožňuje učinit závěr o tom, zda v konkrétní věci bylo či nebylo porušeno právo na její projednání v přiměřené lhůtě, tedy zda došlo

k nesprávnému úřednímu postupu. Platí přitom, že pouze příčiny prodloužení řízení spočívající na straně státu mohou vést k závěru o porušení práva na projednání věci v přiměřené lhůtě. Uvedený právní názor představuje ustálenou rozhodovací praxi dovolacího soudu a není důvod se od něj odchylovat ani ve zde souzené věci.

13. Odvolací soud se zcela ztotožňuje s posouzením průběhu namítaného řízení, jak je provedl nalézací soud a na jeho odůvodnění pro stručnost odkazuje. Namítané řízení bylo řízením náročným po právní stránce, když sám Nejvyšší soud konstatoval, že jsou v něm řešeny otázky dosud judikaturou nevyřešené. Pokud pak rozhodnutí soudů nižších stupňů ruší, dělo se tak nikoli pro procesní pochybení těchto soudů, nepřezkoumatelnost rozhodnutí nebo pro nerespektování sjednocené judikatury, ale pro jiný právní názor, který Nejvyšší soud nově vyslovil. Nelze tedy nikterak dovést, že by rozhodování soudů nižších stupňů bylo „nesprávné“ a mělo za následek nedůvodné prodloužení řízení, jak žalobce dovozuje. I zde uvedené závěry pak zcela odpovídají konstantní judikatuře Nejvyššího soudu, která stojí na závěru, že sama okolnost, že v průběhu řízení probíhajícího v několika stupních bylo zrušeno rozhodnutí, sama o sobě nesprávný úřední postup nezakládá (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 16. 6. 2009, sp. zn. 25 Cdo 2197/2007. Opačný názor by vedl k nepřijatelnému důsledku, že nárok na náhradu škody, resp. zadostiučinění, by vznikl účastníkům jakéhokoli řízení vždy, když by instančně vyšší orgán dospěl k odlišnému právnímu názoru od instančně nižšího orgánu (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 21. 10. 2010, sp. zn. 25 Cdo 862/2008 nebo usnesení Nejvyššího soudu ze dne 25. 1. 2011, sp. zn. 25 Cdo 4671/2009). Z tohoto pohledu bylo nedůvodně prodlouženo pouze třetí dovolací řízení jeho nesprávným zastavením pro nezaplacení soudního poplatku, k tomu však došlo již v době, kdy po rozhodnutí Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 530/13 byl význam namítaného řízení pro žalobce, jak správně konstatoval nalézací soud, již nulový, neboť žalobci muselo být zřejmé, že ve věci úspěšný být nemůže.
14. Dále se odvolací soud zcela shoduje se soudem nalézacím i v poukazu na chování žalobce v průběhu řízení, zejména v tom stádiu, kdy na doprojednání (dalším běhu) namítaného řízení trval i v době následující po rozsudku Nejvyššího soudu č.j. 33 Cdo 199/2012-459 a zejména pak i po skončení řízení před Ústavním soudem ve věci sp. zn. III. ÚS 530/2013, kdy již bylo naprosto zřejmé, že v řízení být úspěšný nemůže. Odvolací soud při posuzování tohoto jednání žalobce dospěl k závěru, že jeho trvání na doprojednání namítaného řízení mělo pro žalobce zcela jiný smysl, než deklarovaný požadavek na vydání pro žalobce zjevně nepříznivého rozhodnutí, a to právě již připravování podkladů pro požadavek odškodnění imateriální újmy za tvrzené nepřiměřeně dlouhé řízení v očekávání finančního přísudku. Odvolací soud tedy ve shodě se soudem nalézacím konstatuje, že v namítaném řízení nedošlo k nesprávnému úřednímu postupu spočívajícímu v nepřiměřené délce řízení, tím ani žalobce nemá nárok na odškodnění imateriální újmy, o které tvrdí, že mu v souvislosti s namítaným řízením vznikla, neboť ke škodnímu jednání na straně státu nedošlo. V této souvislosti lze konstatovat, že je lichá i poslední odvolací námitka žalobce o tom, že účastníci učinili v řízení nesporným, že namítané řízení trvalo nepřiměřeně dlouho, tedy došlo k nesprávnému úřednímu postupu na straně státu, a nalézací soud měl z tohoto nesporného tvrzení účastníků vycházet. Otázka, zda v namítaném řízení došlo k nesprávnému úřednímu postupu či nikoli, je otázkou právní, kterou účastníci nespornou učinit nemohou, neboť zcela záleží na posouzení soudu. Účastníci mohou učinit nesporným, kdy bylo namítané řízení zahájeno a kdy skončilo, stejně tak, jako jeho průběh, avšak nemohou sami dospět k závěru, že došlo k nesprávnému úřednímu postupu, natožpak, aby tímto jejich závěrem byl vázán soud.
15. Ze všech uvedených důvodů proto odvolací soud neshledal odvolací argumentaci žalobce důvodnou a rozsudek nalézacího soudu za použití ust. § 219 o. s. ř. jako věcně správný potvrdil, a to včetně správného akcesoricky navazujícího výroku o nákladech řízení.

16. Výrok o nákladech odvolacího řízení je odůvodněn plným úspěchem žalované v odvolacím řízení. Bylo rozhodnuto podle ust. § 224 odst. 1 v návaznosti na ust. § 142 odst. 1 a § 151 odst. 3 o. s. ř., když výše hotových výdajů žalované byla určena paušální částkou náhrad hotových výdajů za jeden úkon právní služby ve výši 300 Kč za účast při odvolacím jednání.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat dovolání, pouze pokud toto rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak. Dovolání lze podat do dvou měsíců od doručení rozhodnutí odvolacího soudu k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím soudu, který rozhodoval v prvním stupni.

Praha 11. dubna 2018

Mgr. Lubor Veselý, v.r.
předseda senátu